

SPOROČILO PODROČNEGA VODITELJA

Kako do večje posvetne samostojnosti

Starešina Charles Christopher, Velika Britanija

Področni sedemdeseteri

Veliki Britaniji 6. april sodi v novo davčno leto. Zato ta datum zame kot upokojenega finančnega svetovalca nima samo duhovnega pomena. Spomnim se potrebnih priprav, da bi zmanjšali davčne obveznosti strank in poskrbeli, da je bilo njihovo poslovanje pripravljeno za novo davčno leto. To je bil stalni postopek, ki je trajal prav vse leto in so bila zanj potrebna vestna prizadevanja – priprave.

Podobno so za posvetno samostojnost potrebne priprave in ne en sam postopek. Ko bi le lahko zelo telovadili en dan v letu in potem na to pozabili do naslednjega!

Tako ne gre! Posvetna samostojnost, sposobnost, da poskrbimo zase, za svojo družino in druge, je doživljenjsko delo. Za to je potrebno trdo delo, molitev, preučevanje in meditacija. Potrebna je odločnost in nemara predvsem vera ter samoobvladovanje.

V tem članku bom razpravljal o osebnih finančah, enem vidiku posvetne samostojnosti.

Rečeno nam je, da se ne bomo bali, če bomo pripravljene.¹ Vera izhaja iz tega, da poslušamo svoje voditelje in zaupamo njihovi navdihnjeni presoji. Svetujejo nam, na primer, naj se izogibamo dolgu (ali ga hitro odplačamo), tako da živimo v mejah svojih zmognosti, in naj plačujemo desetino in postna darovanja, zato da nam bo Gospod lahko odprl okna nebes.²

Svetoval sem veliko članom s finančnimi težavami. To je malce tako kot shujševalna dieta. Ljudje so na začetku močni, toda tako hitro se vdajo, da sploh ne dopustijo možnosti. Malo jih upošteva načela, ki se jih je dovolj dolgo poučevalo, da bi lahko dopustili, da bi delovala. »Razglasil si nam težke reči, bolj kot jih zmoremo prenesti.³

Nekemu malemu podjetju, ki je bilo moja stranka, je šlo zelo dobro, toda direktor si je navzlic mojemu nasvetu kupil BMW za 70.000 dolarjev. Navsezadnje ga je imel njegov sosed! Rekel sem mu, da bo avto kmalu jemal samoumevno, zaradi slednjega pa bo veliko revnejši. Kmalu zatem mi je telefoniral.

»Prav imaš, Chris,« mi je rekel, »to je le kup pločevine in zdaj ta mesec ne moremo poplačati dolgov.«

Podjetje je propadlo in tragedija tega je bila, da bi bilo lahko drugače.

Poskušamo ohranjati videz, tako da kupujemo z mislijo na to, kako nas bodo dojemali drugi! To imenujem »nakup za druge ljudi«. Ponos, napihovanje ega, imenujte to, kar že hočete, ima lahko tragične posledice.

Zgornjo zgodbo primerjajte s »skopuškim Nickom« iz Portugalske, ki je prišel v Anglijo, da bi našel delo. Bil je v dvajsetih letih in poročen. Zavaroval sem njegovo prvo stanovanjsko posojilo. Trdo je delal, toda skupina njegovih sovrstnikov ga je imela za neradodarnega posameznika, skratka

za skopuškega. Žene nikoli ni peljal ven ali šel na počitnice, ne kupil daril. Samo delal je in delal in delal.

V nekaj letih je stanovanjsko posojilo odplačal in prihranil dovolj denarja, da se je vrnil na Portugalsko, tam zgradil družinsko hišo in kupil dve stanovanji, ki ju je oddajal.

Nazadnje sem slišal, da je Nick začel nov posel. »Skopuški Nick« ni bil skopuški! Imel je vizijo, zastavil je cilje in se žrtvoval za varnost svoje družine. Kupil je le, kar je potreboval; njegove želje so morale počakati.

Kaj pa mi? Ali »kupujemo za druge ljudi«? Ali pa smo dovolj potrpežljivi, da počakamo, da si ne naprtimo dolgov, razen za nujnosti – po možnosti za izobrazbo, hišo in skromen avtomobil – in celo potem jih hitro odplačamo. Plačevati bi morali desetino in postna darovanja. Pričujem vam, da so Gospodovi blagoslovi resnični in da bomo uspevali, če bomo poslušni. To vem iz lastnih izkušenj.

Če smo z eno nogo stopili v svet materialnih stvari, ki si jih ne moremo privoščiti, se hitro umaknimo. Posojila bi morala biti za omenjene nujnosti, četudi bi bil že čas za menjavo kavča! Odločite se, kaj hočete, postavite si cilje in načrtujte proračun, kako boste svoje želje uresničili. Pri tem molite in delajte. To so sestavine uspeha! ■

NOTES:

1. Nauki in zaveze 38:30
2. 1. Nefi 16:1
3. Malahija 3:10

Starešina
Charles Christopher

Bog naju je pripeljal skupaj z dveh različnih koncev sveta

Sestra Linda Tenney Turley – Hansen

Sara in Mitja svojo ljubezensko zgodbo rade volje povesta vsem, ki želijo verjeti v resnično ljubezen, vsem, ki želijo verjeti, da se »sanje« lahko uresničijo.

Sara Lakner Bevc živi svoje sanje. Osemindvajsetletna Američanka je v Ljubljani našla svoj dom. Pravzaprav je »dom« tam, kjer je njen mož Mitja Lakner Bevc. »Dom je tam, kjer je Mitja,« pravi. Mitja, ki ima sedemintrideset let, je Slovenec, ki se je rodil in odraščal v Celju, zdaj pa deluje na športno poslovnom področju v Ljubljani.

Sara in Mitja svojo ljubezensko zgodbo rade volje povesta vsem, ki želijo verjeti v resnično ljubezen, vsem, ki želijo verjeti, da se »sanje« lahko uresničijo. »Bog naju je,« se čudi Sara, »resnično pripeljal skupaj z dveh različnih koncev sveta.«

Sara in Mitja sta se spoznala v Sloveniji, in sicer na avtobusu, ki je bil z ostalimi člani Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni

namenjen v frankfurtski tempelj. Sara, ki je odraščala v Teksasu in je služila kot misijonarka na Hrvaškem, se je po končanem študiju znanosti v ZDA vrnila kot obiskovalka.

O trenutku, ko je prvič srečala Mitja, ki je kasneje postal njen mož, pravi: »Bil je drugačen, zelo poseben.« Že v Nemčiji ga je povprašala po njegovem imenu. »Odgovoril je živahno in prisrčno,« se spominja. In tako se je vse začelo.

Zaradi povratne letalske karte se je bila prisiljena v tednu dni vrniti domov. Njuna edina povezava je bil Facebook. Pisala mu je: »Hvala, ker si mi vлил upanje v dobre fante.« Kljub temu se je zbalala, da se morda nikoli več ne bo mogla družiti z njim.

Mitja, ki je v Cerkvi spreobrnjenec, je uspešen športnik, državni prvak v judu, ta šport pa že več kot deset let prenaša tudi na otroke. Mitja prav tako sodeluje s podjetjem Amway kot neodvisni distributer.

Cerkvi se je pridružil pred sedmimi leti. Krstil ga njegov mlajši brat Borut, ki se je Cerkvi pridružil nekaj let prej. Ko je Mitja postal član v Sloveniji, je Sara služila misijon v sosednji državi. Njegovega brata Boruta je kmalu zatem odločitev, da služi misijon, vodila v Utah, mama Darinka,

ki živi v Celju, pa se je medtem odločila, da se bo tudi sama pridružila Cerkvi. V vode krsta jo je pospremil Mitja. Oder za ljubezensko zgodbo, ki se je začela nekaj let pozneje na avtobusu v Frankfurt, je bil pripravljen.

Mitja o svoji poti razmišlja takole: »Kar me preseneča, je moč odločitve. Na neki točki sva se oba odločila, da se bova pridružila Cerkvi in sledila Jezusu Kristusu. Kar naenkrat se zbudiš in si poročen, ne vedoč, katera odločitev je na koncu pretehtala; dejstvo je, da sva mož in žena v Gospodovi cerkvi in pečatena za večnost: temu pravim sreča.«

Sara, učiteljico predšolske vzgoje v Ljubljani, preseneča, »da se je vse tako izteklo – realnost življenja, pravna dokumentacija, družina, služba, prijatelji, stanovanje. Vse življenje si govoriš 'nekega dne se bom poročila', potem pa se zgodi tako hitro – pomežikneš in že živiš svoje sanje.«

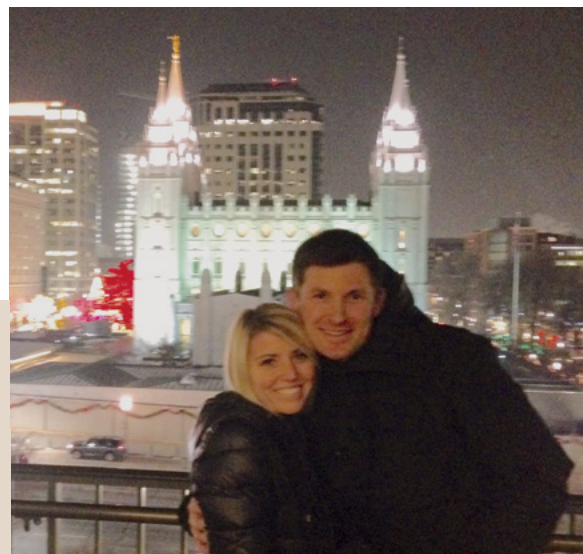
Par se je poročil 24. septembra 2015 v Laškem v Sloveniji, naslednji dan pa se je pečatil v templju v Bernu v Švici. Spremljali so ju družinski člani. Njuni širši družini, ki ju ločuje cel ocean, sta zdaj za večno povezani.

Nauki evangelija Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni vključujejo

◀ Mitja in Sara na poročni dan v Laškem

Mitja in Sara na Temple Squaru v Salt Lake Cityju v Utahu ▶

GLASOVI LOKALNIH SVETIH

pomembnost poroke in družin. S tempeljskim obredom pečatenja se par skupaj z bodočimi otroki kot družina poveže za večnost. Korak, ki sta ga Mitja in Sara kot člana Cerkve naredila skupaj.

To pečatenje je bilo posebno še iz enega razloga. Darinka, Mitjeva in Borutova mama, je na dan pečatanja prejela svojo obdaritev. »Obisk templja in opravljanje lastnih svetih uredb je zame velik blagoslov,« pravi. »Mitjeva in Sarina poroka je v meni vzbudila navdušenje, ki ga dotlej še nisem občutila.«

Medsebojna ljubezen, ki si jo izkazuje Darinka in Sara, je čudovita. Sta pravi prijateljici. Darinka pravi: »Vedoč, da bosta Mitja in Sara pečatena za večnost, je tempeljski obred name naredil zelo poseben vtis. Ta zaveza je zlasti pomembna za njune bodoče otroke.«

Mitja razmišlja: »Ko spoštujem Gospodove zapovedi in delam to, kar zahteva od mene, se počutim blagoslovljenega. Blagoslovljenega na način, da razumem njegovo voljo zame, za ženo in najino bodočo družino.«

Sara prepričljivo pove: »Imam veliko vero, da še naprej delam to, kar me je pripeljalo k Mitju. Božja pot je edina pot. Težko si predstavljam, kako bi uspevala brez evangelija.« ■

▲ Mitja in Sara pred templjem v Bernu

MITJA IN SARA LAKNER BEVC

Kar je najpomembnejše

Maja Kralj

»Če se težko radostite zaradi težkega življenja, njegove hitrosti in množice stresov, ki jih prinaša, je morda sedaj pravšnji čas, da se osredotočite na stvari, ki so najbolj pomembne.« Dieter F. Uchtdorf

Mladim v Sloveniji je pogosto težko, ker ni veliko ljudi, ki verjamejo enako kot mi, ampak spoznala sem, da nismo sami, po svetu je toliko drugih, ki verjamejo enako in poznajo isto resnico kot mi. Zadnji dve poletji sem šla na konferenco, kamp za mlade, ki se imenuje efy/fsy, in popolnoma je spremenil moje življenje. Tam sem skupaj z drugimi mladimi okrepila svoja pričevanja s pomočjo lekcij in aktivnosti. Sklenila sem nova prijateljstva, ki bodo trajala večno, in čeprav smo bili skupaj samo en teden, so mi vsi prirasi k srcu in sem jih vzljubila.

To leto smo se osredotočili na to, kar je najbolj pomembno. Zelo so se me dotaknile besede brata Bowmana, da je »najbolj pomembno to, kar traja najdlje«. Imeli smo lekcije, na katerih se

Udeleženci konference

MAJA KRALJ

je okrepilo moje pričevanje, veliko sem se naučila od svojih učiteljev in novih prijateljev. Sveti Duh je bil neprestano zelo močan, ne glede na to, kaj smo počeli in kam smo šli. V naš vsakdan je Svetega Duha prineslo vsakodnevno preučevanje svetih spisov in molitev, pogovor z našim nebeškim Očetom.

Vedno znova ugotavljam, da je glasba izjemna in močna stvar. Na efy smo veliko peli, ampak enkrat na glasbenemu programu se me je Duh zelo močno dotaknil. Pomislila sem na

Udeleženci konference

MAJA KRALJ

vse mlade okoli sebe, kako močni so, kako veseli so, in zaradi tega sem se čudovito počutila tudi jaz. Vem, da so bili tisti dan v tisti sobi angeli.

Naš voditelj je rekel, da je ta teden izredno pomemben, vendar nič ne šteje, če ga »ne vzamemo domov«. Pomislila sem na vse stvari, ki sem se jih naučila, in na to, kako čudovito je, da lahko znanje in občutke odnesem

LOKALNE NOVICE

Samskim v našem misijonu se dogaja!

Boža Lotrič

Lani se je za samske, starejše od 30 let, v Severnojadranem misijonu pripravilo kar nekaj druženj. V celem letu smo za njih organizirali tri dvodnevne konference in eno poldnevno. Tri smo organizirali v Zagrebu, na Hrvaškem, in eno v Beogradu, v Srbiji.

Navdih za to je v letu 2014 dobil predsednik misijona, David J. Grant, saj je opazil, da za to skupino članov v misijonu ni organiziranih skupnih druženj, takšnih članov pa je veliko.

Kmalu za tem je bil poklican odbor za organizacijo aktivnosti za samske, starejše od 30 let, ki ga trenutno sestavljamo misijonarski par starešina in sestra Porter in jaz. Ker je z organizacijo tovrstnih konferenc veliko priprav, pomagajo tudi ostali misijonarski pari, ki trenutno služijo v našem misijonu, pa tudi člani, še posebej prevajalci iz vseh držav misijona, saj je treba pripraviti gradivo za druženja v štirih jezikih.

Samski so se v letu 2016 družili v marcu, maju, septembru in decembru. Prve tri konference so bile namenjene vsem samskim, starim več kot

s seboj domov in jih imam vsak dan, če preučujem svete spise in molim, saj je to tisto, kar je privabilo Duha na efy.

»Poenostavimo malo naša življenja. Naredimo potrebne spremembe v preusmeritvi naših življenj na vzvišene lepote preproste in ponižne poti krščanskih vrednosti, ki vedno vodijo k življenju, polnem pomena, veselja in miru.« Dieter F. Uchtdorf ■

30 let, zadnja je bila namenjena samskim od 30. do približno 45. leta.

Do zdaj so konference vsebovale razne delavnice na temo medsebojnega sodelovanja, govornice telesa, medsebojne komunikacije, cerkve in članov v raznih medijih, risanja, dekoracije hrane, glasbe ipd.

V Beogradu smo izvedli tudi projekt služenja, tako da smo očistili en park v mestu. Na konferenci v decembru so udeleženci oblikovali in z dobrimi željami zapolnili božične voščilnice za šest članov našega misijona, ki trenutno služijo misijon v Ameriki, Angliji, Nemčiji in na Madžarskem.

Na pobudo hčerke smo presenetili tudi eno izmed udeleženk prve konference. Bila je vidno ganjena, ko je iz več kot štirideset grl zvenela pesem Vse najboljše, hčerka pa ji je spekla slastno torto.

Naključje je tudi hotelo, da sta v času dveh konferenc imela rojstni dan predsednik Grant in sestra Grant. Obakrat smo skupaj z udeleženci poskrbeli za prijetno presenečenje.

Večeri so bili namenjeni druženju. Na treh konferencah smo plesali, v decembru smo si ogledali praznični Zagreb, kar je bilo tudi svojevrstno družabno doživetje, saj smo večer zaključili ob prepevanju božičnih pesmi, vroči čokoladi in čaju.

Na treh konferencah sta nam predsednik in sestra Grant na široko odprla vrata misijonskega doma v Zagrebu, kjer je večina udeležencev lahko tudi prespala. Tam smo se zaradi domačega okolja počutili kot velika družina.

Odziv udeležencev konferenc je pozitiven, veselijo se novih prijateljstev, dejavnosti in duhovne rasti.

Organizatorji se bomo tudi v letošnjem letu trudili, da bodo srečanja samske združevala, zabavala in krepila – telesno in duhovno. Da bomo zares postali ena velika, zdrava in srečna družina.

Se vidimo spet v Zagrebu, na konferencah v aprilu in maju. ■

Samski se po novem bolj intenzivno družijo

Kako sem se pridružila cerkvi

Ana Dimec

Vstik s predstavniki Cerkve sem prvič prišla maja lani. Zgodba o tem, kako sem spoznala Cerkev, pa je precej ne- navadna. S prijateljico sva se pogovarjali o odlomku iz Svetega pisma. Imela je vprašanja o tem odlomku, in ker ni bila zadovoljna z mojo razlago, sem ji v šali rekla, da bova o tem vprašali mormone, če bodo prišli mimo. In res so prišli. Zato sva šli do njih in začele pogovor z njimi. Odgovora na vprašanje sicer niso poznali, smo se pa dogovorili, da bova prišli na tečaj angleščine, ki ga imajo v cerkvenih prostorih.

Po naravi sem zelo radovedna, in ko sem v času tečaja v cerkvi videla Mormonove knjige, sem misijonarje vprašala, ali si lahko eno izposodim. Seveda so mi jo dali in začela sem brati. Kasneje so me vprašali, kako mi je všeč in ali bi rada izvedela več, in tako smo se dogovorili za prvo lekcijo. Lahko rečem, da sem iz radovednosti dovolila misijonarjem, da me poučujejo evangelij.

Od prvega srečanja z misijonarji do krsta so pretekli približno trije meseci. Za ta korak sem se odločila, ker sem spoznala, da je vse, kar me učita misijonarja, resnica. Prvič v življenju sem lahko rekla, da verjamem v Boga (čeprav sem bila vzgojena v Rimskokatoliški cerkvi) in da me ima rad. Spoznala sem, da ima Bog načrt za vse nas, moje življenje pa je tako dobilo smisel, to je cilj, h kateremu lahko stremim in zaradi katerega si vsak dan prizadevam, da bom boljša oseba. Ob krstu sem se počutila ljubljeno od Boga pa tudi od bratov in sester iz Cerkve. Občutila sem srečo in hvaležnost, da sem dobila novo priložnost v življenju za izboljšanje in da lahko sledim vzoru Jezusa Kristusa.

Članica sem že približno osem mesecev. Najbolj všeč mi je neposreden odnos z Bogom, saj ni tako kot pri drugih religijah, kjer verski voditelji določajo, kaj je prav in kaj je narobe. Zelo mi je všeč tudi preprostost zakramentnega sestanka, na katerem imajo vsi priložnost spregovoriti in deliti svoje pričevanje. Dobila sem tudi svoj prvi poklic – sem družinska svetovalka. ■

Ana pred vstopom v vode krsta

ANA DIMEC

GLASOVI LOKALNIH SVETIH

Preteklo leto je bilo zame polno blagoslovov

Ljubo Alič

Član Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni sem od leta 2011, toda toliko dogodkov in blagoslovov, kot sem jih prejel v preteklem letu, še nisem doživel. Prejel sem patriarhalni blagoslov, obiskal sem tempelj, zelo pa mi je pri srcu tudi dogodek, ko mi je predsednik okrožja poslal pismo, na katerem je bil žig cerkve. Seveda je mama videla to pismo in me vprašala, ali hodim v cerkev. Brez pomisleka sem rekel ja.

Njena edina izjava takrat je bila, da ni vedela, da ima tako pobožnega sina. Čutil sem olajšanje, saj doma nisem povedal, da sem član cerkve. Zdaj lahko grem ob nedeljah v cerkev brez slabe vesti.

Največji dogodek v preteklem letu pa je bil zame obisk templja v Bernu. S seboj nisem imel nobenih imen, za katera bi delal uredbe za mrtve. Ko smo prispeli

v tempelj, sem s pomočjo brata Alexa in sestre Nine vnesel podatke za svojega očeta in svojo ženo. Potem sem opravil uredbe za očeta. To je bila čudovita izkušnja. Ves čas sem čutil njegovo prisotnost. Najbolj pa takrat, ko sem sedel v celestialni sobi. Po besedah predsednika veje, ki je bil tudi v sobi, sem začel kar žareti v obraz. Sam pa sem imel občutek, da sediva skupaj in se pogovarjava. Zelo mi je bil hvaležen, da sem zanj opravil uredbe. Od tedaj naprej sem bolj vesel, več govorim – skratka sprememba je kar očitna.

Seveda pa se vse to ne bi zgodilo, če ne bi srečal misijonarjev, ki so mi pomagali, da sem stopil na pravo pot. Hvaležen sem tudi bratom in sestram, ki me podpirajo na tej poti, ki vodi k večnemu Očetu s pomočjo Jezusa Kristusa in Svetega Duha. Vse to rečem v imenu Jezusa Kristusa. Amen. ■

Moji prvi meseci na misijonu

Sarah Majc

19. oktobra 2016 sem zapustila prečudovito Slovenijo in se odpravila, kamor me je poklical Gospod – v Leeds v Angliji. Ne vem, ali naj rečem, da je minilo šele pol leta ali že pol leta. Imam občutek, da je misijon kot mehurček, utrinek v mojem življenju. Misijon je odlična priložnost za posvetno in duhovno rast. Med mnogimi stvarmi, ki sem se jih naučila, imam nenehno v mislih naslednje.

Poslušnost

Že pred misijonom sem od očeta in brata prejela čudovit nasvet – vedno bodi poslušna. Tako sem hvaležna za njune modre besede. V Janezu 14:15 je zapisano: “Če me ljubite, se boste držali

mojih zapovedi”. In v Priročniku za misijonarje lahko preberemo: “Ko boste poslušni z voljnim srcem (glej NaZ 64:34), boste Gospodu izkazali svojo ljubezen do njega / . . . / in boste upravičeni do spremstva Svetega Duha.”

Vsak član misijonar

Tako sem hvaležna za člane, ki mi pomagajo pri misijonarskem delu. Brez njih, ne glede na to, kako trdo bi garala, ne bi bila uspešna. Zadnjič sem od sestre in mami prejela elektronsko sporočilo, kjer sta mi obe rekli, kako sta z nekom govorili o evangeliju. Tako sem bila ponosna, saj vem, da je ogromno ljudi, ki s svojimi prijaznimi besedami in zgledom dnevno delijo pričevanje, da Jezus Kristus živi.

Ljubi svojega bližnjega

Vsi smo božji otroci. Nikoli se tega nisem zavedala bolj kot zdaj, ko sem tu, da jim služim. Vsake toliko je res težko, a če si jih le za trenutek lahko predstavljam v belem, če jih lahko le za trenutek vidim skozi oči nebeškega Očeta in v njih vidim potencial, potem vem, da jim ga bom želela pomagati doseči.

Vedno zaupaj Gospodu

Vedno bolj in bolj se zanašam na obljubo, dano v Helamanu 5:12:

“In sedaj, sinova moja, pomnita, pomnita, da morata temelje graditi na skali našega Odkupitelja, ki je Kristus, Božji Sin; ko bo hudič poslal svoje silne vetrove, da, svoje strelice v vrtinčastem viharju, da, ko vaju

bosta udarjali vsa njegova toča in huda nevihta, da to ne bo imelo moči nad vama, da bi vaju povleklo v brezno bede in neskončnega gorja zavoljo skale, na kateri sta zgrajena, ki je zanesljiv temelj, temelj, na katerem ljudje ne morejo pasti, če gradijo na njem.”

Vsake toliko z družabnico pripraviva popoln načrt za dan; kam bova šli, koga bova obiskali, vse. A čim se zanašava zgolj druga na drugo, vedno nekaj manjka. Šele ko se res začnemo zanašati na Gospoda in ko vse gradimo na našem Odrešeniku, smo na pravi poti. Ta verz mi je všeč, ker ne reče “če bomo naleteli na težave”, ampak reče “ko”. In tako je, življenje ni popolno, občasno pada dež, a če bomo svojo hišo kot modrec gradili na skali, na skali našega Odkupitelja, ni pomembno, kakšni vetrovi so poslani nad nas – ne bomo padli.

Tako hvaležna sem za evangelij v svojem življenju. Nekaj tednov nazaj, ko je bilo temno, deževno in mrzlo, sem se spomnila igre “kje bi bila brez evangelija?”. Z družabnico, sestro Barret, sva hitro ugotovili, kako drugačno bi bilo najino življenje brez njega. Tako sem hvaležna za svojo družino, za starše, ki so me vzgojili v Cerkvi. Hvaležna sem za misijonarje, ki so učili mojo družino in ji dali možnost stopiti na to ozko in tesno pot, ki vodi v večno življenje.

Vem, da je ta Cerkev resnična – vsakič, ko delim svoje pričevanje, se to okrepi. Hvaležna sem za preroka Josepha Smitha, vem, da je prevedel Mormonovo knjigo z božjo pomočjo in da nam je bila z Mormonovo knjigo dana polnost evangelija, s pomočjo katerega se lahko vsi vrnemo nazaj k ljubečemu nebeškemu Očetu in večno živimo s svojimi družinami, če se bomo odločili slediti Jezusu. Vem, da je Thomas S. Monson, prerok, poklican od Boga.

Sarah verjame, da je misijon čudovita priložnost za posvetno in duhovno rast

Hvaležna sem za svojega Odrešenika, Jezusa Kristusa, saj imam zaradi njega možnost začeti na novo ne le vsako leto ali vsak dan, ampak vsakič, ko se odločim pokesati, slediti njegovemu zgledu in hraniti njegove ovce. ■

BITI KOT JEZUS

Bog sliši vse molitve

Jakob Klobčič

Najpomembnejša stvar na misijonu je, da se naučimo poslušati, kar nam govori Sveti Duh. Zato je molitev nujna, da se lahko zbližam z Bogom in se pripravim, da sem vreden slišati, kar mi Sveti Duh želi povedati. In to je seveda nenehen proces, ampak v življenju že vidim razliko, odkar sem na misijonu. Prejšnji teden sva z družabnikom molila za ljudi, da bi jih učila, in preden sva končala, je začel zvoniti telefon. Klical je nekdo, ki sva ga srečala na ulici, in vprašal, ali se lahko dobimo med tednom. Vem, da Bog sliši vse molitve in tudi odgovori, ko smo pripravljeni." ■

Jakob ve, da Bog sliši vse molitve

JAKOB KLOBČIČ

Kaj pomenijo zapovedi v našem zemeljskem življenju

Nina Izmajlov

Plačevanje desetine mi je prineslo blagoslov miru in občutek vrednosti pred nebeškim Očetom.

Članica Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni sem že precej časa, v avgustu bo osemnajst let. Prav tako avgusta bova z možem, s katerim sva poročena že petdeset let, praznovala sedemnajsto obletnico tempeljske poroke, ki velja za vso večnost. Ko sva se krstila, je naša veja v Ljubljani bila v starejših prostorih, v tem času pa smo dobili čudovito cerkev, in ker je naša verska skupnost v Sloveniji zrasla, imamo zdaj novo vejo tudi v Kranju.

Na Gorenjsko sva se preselila že pred leti, da bi bila bliže sinovi družini in bi lahko pomagala pri skrbi za najini vnukinji. Tako pripadava veji v Kranju; majhni, prisrčni skupnosti, kjer se vsi poznamo in podpiramo v veri ter premagovanju življenjskih težav. Najlepše je, da v naši veji rase že tretja generacija članov.

Cerkvi sem se priključila, ko sem imela skoraj petdeset let. Na začetku sem se čutila prikrajšano za vsa leta, ko nisem bila članica. Kmalu sem spoznala, da je pravi čas tisti, ko nas Gospod pokliče, da zavestno in z vero stopimo v vode krsta ter začnemo novo življenjsko obdobje.

Duhovno znanje sem se trudila pridobiti iz najboljših knjig. Sveti spisi so mi pomagali do novega pogleda na svet in življenje ter do vodstva Svetega Duha. Prav v svetih spisih velikokrat piše, naj ne zaupamo človeškimi željam in

umskim razlagam, temveč poslušamo Gospodove besede. Na tem izpitu sem padla. Izgubila sem se v težavah, željah in prepričanjih bližnjih. Nisem dovolj zaupala nebeškemu Očetu, prevzel me je strah. Posledica je bila, da sem nehala plačevati desetino. Nekaj časa sem se tolažila, da bom, ko bom dobila polno pokojnino, poravnala dolg. Dejansko sem se čutila dolžno pred Bogom. Minevala so leta in bila sem žalostna, zdelo se mi je, da sem ne vredna božje ljubezni. Strah pred negotovo prihodnostjo me je pripeljal do tega, da nisem več spoštovala božjih zapovedi. Bratje in sestre v veji so mi vseeno stali ob strani in me spodbujali, da vztrajam in se spomnim zavez, ki sem jih sklenila z Nebeškim očetom.

Zaradi neplačevanja desetine nisem več imela tempeljske dovolilnice. Ko so člani odhajali v tempelj, sem bila nesrečna, ampak nisem zmogla poguma, da bi redno prinašala desetino svojemu Gospodu. V začetku leta 2016 se je naša veja v Kranju pripravljala na obisk tempelja. Iz vse Slovenije in drugih držav Severnojadranskega misijona se je prijavilo toliko članov kot nikoli do zdaj. Iz naše veje so šli vsi, ki so bili zdravi in so jim to dovoljevale službene dolžnosti. Čutila sem globoko in neizmerno žalost, ki je segala do dna duše. Molila sem in molila in se nekega dne zavedela, da sem sama kriva za to stanje, da mi Bog ponuja vso srečo in vse blagoslove. Še vedno sem bila negotova, kako bom

stopila pred predsednika veje in zaprosila za tempeljsko dovolilnico po letih nespoštovanja ene najvažnejših zapovedi.

Tako je prišla spomladanska generalna konferenca. Čutila sem, kot da bi vsi govori bili namenjeni meni; da me bodrijo, da se kljub vsemu obrnem h Gospodu in predam njegovi milosti. Potem sem prebrala še govor predsednika Uchtdorfa in si zapomnila nasvet, da moramo začeti takoj. Prebila sem teden v molitvi in postu. Bil je maj in bližal se je odhod v tempelj. V nedeljo pri zakramentnem sestanku je predsednik veje povabil tiste, ki še nimajo dovolilnice, na razgovor. Čutila sem, da želi, da naredim ta korak.

Opravila sem razgovor in se zavežala, da me predsednik ne obsoja, da mi želi samo pomagati. Opravila sem razgovor tudi s predstavnikom misijona, ki ga poznam od prvega dne, ko sem stopila v Cerkev. Obvezala sem se plačevati desetino in sama sebi obljubila, da bom spoštovala božje zapovedi. Imela sem tempeljsko dovolilnico. Vrnila sem se v kapelo in vsakih nekaj minut pogledala v torbico, ker kar nisem mogla verjeti. Skupaj z ostalimi člani sem odšla v tempelj in tam prebila čudovit teden. Moja vera se je okrepila in opravila sem veliko uredb za svoje prednike, tudi za svojega dragega očeta.

Vrnila sem se domov. Vedela sem, da me čakajo težave, ampak tudi čudoviti dnevi v moji družini. Trdno sem ostala pri svoji odločitvi in redno plačujem desetino. Zavedam se, da zdaj z isto količino denarja brez težav shajam. Ničesar nam ne manjka, v družini so zavladali mir, ljubezen in razumevanje – o vsem se znamo pogovoriti.

Kot vse zapovedi prinašajo blagoslove, tako je tudi plačevanje desetine meni prineslo blagoslov miru in sreče ter občutek, da sem vredna pred Bogom. Božje zapovedi so

svete in edini pravi kažipot v življenju. Hvaležna sem, da imamo tudi v Sloveniji Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni in predane voditelje, ki nas usmerjajo na pravi poti. ■

LOKALNE NOVICE

Julija gremo v tempelj!

Sestra Marilyn Porter

Tempeljski teden je čudovita priložnost za služenje Gospodu in pomoč pri gradnji nebeškega kraljestva.

Vse od zgodnjih začetkov obnovljene Cerkve je bilo svetim zapovedano, da gradijo in obiskujejo tempelje. Številni zgodnji pionirji so žrtvovali svoje premoženje, domove, bogastva, nekateri celo življenja in prepotovali na tisoče kilometrov, da bi nam pripravili pot za prejetje svetih tempeljskih blagoslovov. Lani so člani Severnojadranskega misijona dobili priložnost, da obišejo tempelj v Švici. Tam so zvesti člani prejeli in izvajali svete uredbe in družine so se pečatile za večnost. Poleg obiska templja so imeli člani priložnost, da sta jih učila generalna osebnost in predsednik templja, uživali

so v koncertu Mormonskega tabernakelskega zbora v Zürichu, samski neporočeni in mladeniči ter mladenke pa so uživali tudi v bližnjem vodnem parku. Vsi so pridobili močna pričevanja in prav težko se je bilo posloviti, ko se je izlet bližal h koncu.

Vredni člani, ki so se pripravili, bodo še enkrat blagoslovljeni s priložnostjo, da se spet zberejo, ko bo Severnojadranski misijon imel svoj tempeljski teden, ter odpotujejo v Zollikofen v Švici (od 3. do 7. julija 2017). Kot pionirjem preteklosti je tudi nam dana priložnost, da trdo delamo in se žrtvujemo za božje kraljestvo. Zdaj je čas, da se fizično, umsko, duhovno in finančno pripravimo. To je delo našega nebeškega Očeta in On bo blagoslovil napore vrednih svetih, ki se pripravijo za to veličastno priložnost in v njej sodelujejo. Pogovorite se s predsednikom svoje veje, da se pripravite, in pomagajte drugim razumeti sijajne blagoslove tempelja, ki čakajo verne. Združimo se pri gradnji božjega kraljestva in v juliju 2017 skupaj obiščimo švicarski tempelj. ■

Lani se nas je v Švici zbralo kar lepo število

SESTRA PORTER